

De nekem is le kellett ülnöm. Lassan, majd mindig gyorsabban forogni kezdett a világ, a hordók, a tálak, Tóbiás szakálla megnyúlt, hosszú fonal lett belőle, amely átért a derekamon és megcsiklandozta a talpamat.

Pipi előrenyujtott fejjel horkolt, Ica fel-felrezzent, amikor a nyakába ömlő bor végigszaladt a hátán.

A csapok nyitva voltak — zuhogott, ömlött ki a bor, nehéz, éme lyítő illat szállt az agyamra s minden nagyon ködös volt. Annyit láttam, hogy Pipi elnyúlt teste mellé lehull Tóbiás és mellém odaesik Ica s engem is lekényszerít a köd a földre; még azt is éreztem, hogy a bor hideg tapintással elfolyik a fejem felett.

Másra nem emlékszem, főfelügyelő úr.

ACZÉL TAMÁS

RÓMAI RABLÁS

Cs. Szabó Lászlónak

*Nyugatot, keletet, elevenet, holtat
durván vagy szelíden kiraboltak
a latinok.*

*Piramisok
és obeliszkek
költöztek, szöktek
a Földközi-tengeren át.
Idementette kincse javát
nyiltan vagy titkon
Hellas, Egyiptom.*

*S az istenek vesztén
vidult a keresztény.
Rómát, a régít,
még élve félig,
földbe temették
s rabolt a kegyesség.
Láttad-e, mondd,
a Pantheont?
Tefeje vaksim pislogat:
a bronzlapokat
elvitte a pápa
Szent Péter templomába.*

A Piazza Navona
egy régi aréna
ellipszisére:
így épült Róma
a régi helyére,
hitet cserélve.
Obeliszk tetején,
Trajanus oszlopán
kiszajátító angyalok.
Milyen heterogén!
De ami pogány,
már korán
így kaphatott
keresztény polgárjogot.

Augustus oltára
ma vajjon hol várja
a kíváncsi utast?
Megmaradt.
No igen,
az Ara Coeli-ben,
Krisztus oltára alatt.
Tetején arany
mécses és angyal és bárány.
Stílustalan.
De ha ennek árán
adhattak gazdagabb, tágabb
Rómát a világnak?

Barátaim,
nekünk is mi marad más?
Felel a rím:
csak ez a római rablás.
Mint a régi és régebbi rómaiak,
raboljunk mi is, maiak.
Tiszta a munka
javukra, javunkra.
Nyitva Európa sírja,
az marja, aki bírja.
Az élőké lesz a haszna,
bitang, aki elmulasztja.
Előtted
a példa:
a prédálóból préda.
Hát tedd, ahogy tanultad,
és rabold ki a multat
a jövőnek.